

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Secundum caput reprimit fastum Patriarchæ CP. Non ex imperitia, sed astu, tribuitur Constantino dignitas patriarchalis Ecclesiae Constantinopolitanæ, juxta mentem Græcorum mediæ ætatis. Sed Romana ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

randarum Italiae provinciarum dejiciuntur, cum hoc Edicto Constantinus urbem Romanam & omnes totius Italiae & Occidentaliū regionum provincias, loca, & civitates beatissimo Pontifici Silvestro universali Papae concedat atque relinquat, & successorum ipsius Pontificum potestati atque ditioni per hanc divalem suam & pragmaticum constitutum decernat disponendum, atque juri sanctae Romanae Ecclesiae concedat permansurum. Quamvis autem varie explicari possint Occidentales illae regiones hoc Edicto comprehensae; id tamen positum est extra controversiam, saltem Italianam, quae discrete tribuitur, hac donatione contineri, & aliquot regiones illi adjunctas, ut interpretatur vir eruditissimus. Petrus Damianus sexcentis abhinc annis Italianam concessam existimabat. Otho Frisingensis Gallias & Germanias ab ea donatione Romanos sua aetate excipere solitos scribit.

Ioan. Mor. c. 8. Petrus Damiani Regnum Italiae iudicandum tradidit. Otho l. i. Chron. c. 3. Exhinc Romana Ecclesia, Occidentalia regna tanquam sui iuris à Constantino sibi tradita affirmat, in argumentumque tributum, excipit duobus Francorum regibus, usque hodie extigere non dubitat.

IV. Secundò, fastus Patriarchae CP. reprimitur: qui etsi honore praecellere Romanum Pontificem non inficiaretur, ob veteris Romae dignitatem, attamen secundum gradum sedi novae Romae tribuebat, & aequalia privilegia cum veteri, in rerum ecclesiasticarum administratione. Hic verò Constantinopolitana sedes post Antiocheanam, Alexandrinam, & Hierosolymitanam recensetur, & Romano Pontifici non sola confessus praerogativa, sed etiam principatus in omnes Ecclesias & Universalis Papae appellatio tribuitur. Atqui ex hoc articulo maximum inficitiae argumentum trahunt viri eruditi adversus interpolatorem donationis, eò quòd Constantinopolitanam sedem inter patriarchales recenseat tempore Constantini, cum certum sit eventam tantum fuisse in eam dignitatem à Concilio Chalcedonensi, centum triginta & amplius annis post tempus Edicti. Mihi autem plus artis quam imperitiae prodere videtur auctor. Non enim de historiae veritate se anxium praestat, sed de adversariorum profligatione; qui fortius conteri non possunt, quam si opiniones apud illos certae, etsi aliunde falsae, manifestè refellantur. Graeci mediae aetatis, contra majorum suorum sententiam, contendebant honorem Ecclesiis debitum, à sola urbium dignitate pendere. Vnde colligebant, & asserbant, eodem momento quo Constantinus in urbe sibi cognominiae regiam sedem constituerat, primatum Ecclesiae Constantinopolitanae contulisse; solà antiquitatis praerogativâ veteris Romae Episcopo relicta, non autem aliquo potiori jure. Quae dignitas deinde confirmata fuerit à Synodo secunda, & à

Quarta Oecumenica. Et quia nostri B. Petri privilegio sedis apostolicae principatum commendabant, ne privilegium sedis apostolicae suae quoque Ecclesiae deesse videretur, in laterculo suorum Episcoporum B. Andream primum recensebant, ut patet è Chronico Nicephori Patriarchae. Ne autem commentus videar quae de dignitate patriarchali à Constantino collata Ecclesiae Constantinopolitanae dixi, proferam testem ea in re omni exceptione majorem. Is est Zonaras, qui in libris annalium haec scribit: *Et cum antea Byzantij episcopus esset Heraclaea Thracica, evexit cum (Constantinus) ad patriarchatus honorem; privilegia veteri Romae conservans propter antiquitatem. Et quòd ex ea urbe in istam Imperium transfulisset.* In eam sententiam Alexia Comnena Alexij Imperatoris filia scripsit, translato Byzantium & adempto Romanis Imperio, translata quoque sedium praerogativam. Quare prudenter & astute donationis auctor Constantinum inducit consilium excitandae Constantinopoleos in reliquiis Byzantij proponentem, ea lege, ut Ecclesia quae inter sedes praecipuas ab eo allegenda erat, & reliquas ordine sequeretur, & ipsa una cum ceteris Ecclesiae Romanae subesset; quae à Christo Domino, non autem ab urbis dignitate, principatum sibi collatum suscepit. Tertio, quia Graeci cum Romanis de variis capitibus fidem & disciplinam respicientibus contendebant, ut de processione sancti Spiritus, de imaginibus, de azymo, & aliis, hoc Edicto ea omnia quae cultum Dei & fidei Christianorum stabilitatem contingunt, Romanae sedis iudicio disponenda relinquuntur.

V. Ceterum non solum res ipsa persuadere potest confectum Edictum temporibus Pauli Papae, ob eam quam dixi occasionem, sed etiam stylus & scribendi character, qui apprime convenit cum squallore illorum temporum. *Divalis, Imperialis sacra, prismaticum constitutum, Satrapae, Optimates, signa, banda,* & plurima alia in hoc Edicto usurpata, passim occurrunt in Pauli Papae epistolis & aliis scriptoribus illius aetatis. Accedit quòd octo annis post conventum Gentiliacensem, id est, anno septingentesimo septuagesimo quinto, Hadrianus I. Pontifex non obscure meminit hujus donationis, gratulans Carolo M. quòd exemplo Constantini, qui potestatem Ecclesiae Romanae in Hesperiae partibus contulerat, omnia ipse quoque indulgisset. Non loquitur de patrimonii donatis à Constantino, sed de potestate collata, non in omnem Ecclesiam, ne quis hoc ad dignitatem spiritualem referat, sed in Occidente, ut de auctoritate & imperio

Zonaras in Annalibus de Constantino. Heraclaea Thracica, evexit cum (Constantinus) ad patriarchatus honorem; privilegia veteri Romae conservans propter antiquitatem. Et quòd ex ea urbe in istam Imperium transfulisset.

Anna l. i. Alexia Comnena Alexij Imperatoris filia scripsit, translato Byzantium & adempto Romanis Imperio, translata quoque sedium praerogativam.

Hadrianus I. Pontifex non obscure meminit hujus donationis, gratulans Carolo M. quòd exemplo Constantini, qui potestatem Ecclesiae Romanae in Hesperiae partibus contulerat, omnia ipse quoque indulgisset.